

Megjelenik ez a lap heten-
kint kétszer.
kedden és pénteken.
Á r a :
Egész évre . . . 6 ft. — kr.
Félévre 3 ft. — kr.
Negyedévre . . 1 ft. 50 kr.
A szerkesztő irodája:
Klastromutca 564 szám.
Kiadó-hivatal ugyanott.

NEMERE.

Politikai, közigazgatási és társadalmi lap.

Hirdetési díj:
4 hasábos garmond sorért,
vagy annak helyéért 4 kr.
(1—10 sornyi hirdetés ára
mindig 40 kr.) — Bélyegdíj
minden ígatáskor 30 kr. —
Nagyobbhirdetéseknél alku
szerint. — Hirdetések fölvé-
tetnek a szerkesztősnél.

Előfizetési felhívás

„NEMERE“

ezimű politikai, közigazgatási és tár-
sadmli lap III. — 1873. évfolyamára.

Előfizetési árak:

Május—december	4	frt.	—	kr.
Május—szeptember	2	”	50	”
Május—június	1	”	—	”
Egy óra	—	”	50	”

A „Nemere“ egész tiszta jövedel-
me a „székely nemzeti történet“ meg-
írása jutalomdíjára van szánva.

A „Nemere“ szerkesztősége.

Brassó, 1873 május 1-jén.

A „Nemere“, ámbár halálát nem egy csu-
vik huhogta a télen, életerős kikeletnek néz
elébe. Küzdelemteljes pályáján elszántan hala-
dott; hazafias működése nem maradt jelentékeny
eredmény nélkül. Az eszme, melyet jelszavul
vallunk, közeledik megvalósulásához.

Figyelmünket eddig a szász kiváltságok
elleni harc majdnem teljesen igénybe vette;
ezután inkább fordíthatunk bizá a Székelyföld
minden érdekeinek felkarolására.

Általában megtartjuk független, pártszíne-
zet nélküli irányunkat. Azon körülmény, hogy
ellenkező felszólalásokat vettünk különféle vidé-
kekről — az Udvarhelyieknek igen bal-, a Há-
romszékieknek igen jobboldaliak vagyunk —
bizonyítja, miszerint a helyes középúton hala-
dunk: minden egyes esetben azon párthoz csat-
lakozván, melynek nézetünk szerint igaza van,
az ellen szólalunk fel, mi helytelen.

Szerkesztőség.

Három- és törvényesen egyesült Mik- lósárszék

közönségének felirata Magyarország
képviselőházához a Királyföld rende-
zése ügyében.

(Folytatás és vége.)

De eltérve már az universitás eltörlése, vagy
legalább annak más eljárással leendő beállítása
szükségességének bizonyításaitól a javaslatban
hozott közigazgatási rendezésre is van némely
megjegyzésünk.

Ha szükségesnek tünt fel a magyar tör-
vényhozás előtt az, hogy a polgári elem fejlesz-
tése és megerősítése céljából a külön törvény-
hatóságokat képező városoknak is elszakítva az
őket keblökben tartó megyéktől külön főispán-
jaik legyenek; — valjon a királyföld municipi-
umaiban lévő népes városok kereskedelmi, nem-
zetiségi és egy szóval fejlődési viszonyainak elő-
mozdítására, érdekeinek teljes megvédésére ele-
gendő a szász Comes, ki mint az egyetem el-
nöke, egyszersmind mind a 11 törvényhatóság-
nak is oly felügyelője legyen, a mint azt a kor-
mányzás érdeke úgy föl mint lefelé megkíván-
ja? —

Legvégül pedig fölemlítendőnek tartjuk azt
is, hogy bár az 1868-dik 44. t. cz. a nemzeti-
ségi nyelvek használatáról is rendelkezik, mégis
igen gyakran tapasztaljuk azt, hogy annak tel-
jes ignorálásával szász atyánkfiai hivatalos át-
irataikban csak a német nyelvet használják oly
megyéhez is, mely kizárólag magyar ajku, mint
épen székelyföldi törvényhatóságaink; saját ha-

táskörökben pedig sem akarnak tudni a jel-
zett törvény végreháról; mely eset ha elő-
fordulhatott a zászlónek eddigi ideiglenes
önkormányzatában, nár most a törvényjavas-
latban kifejezett kivétel, mely nekik külön te-
rületet, egyetemet és igazgatást biztosít, szon-
tesítve leendő, lehet-mélleni azt, hogy az ők
körökben az állam az azt megillető tör-
vényes jogaiban lép.

Az elősoroltakbkiindulva, a Királyföld
javallott szervezését nd államunk egységére,
consolidatiójára és nalmára nézve veszélyes-
nek tekintvén, miután a külön nemzetiségi
aspirációknak és ebbkövetkeztetve a foedera-
lismusnak szolgálhat alapjául, — ezennel e
tárgybani feliratunkot mélyen tisztelt képvisel-
előháznak hazafias figyelmébe ajánljuk.

Melyek után össze hazafi tisztelettel ma-
radtunk a

Mélyen tisztelt képviselőháznak

Képviselő bizottságnak Sepsz-Szt.-Györ-
gyön 1873. április hó. 5-ös napján tartott ül-
séből.

kéz hazafi szolgálai:

Három- e törvényesen egyesült
Miklósárszék közönsége.

Mindenki Nemere-páti, még a szászok is.

Megtörtént a szakadás. A szászok meg-
hasonlottak egymás közt. Számos országgyü-
lési szász képviselő el-út hódott, s elvetette
az uniót. A szászok a királyföldön a szászok
fűhözféhoz és a megyesi programhoz kapasz-
kodnak, s kárhóztatjuk azokat, kik megszegtek
választásuk alkalmakor Isten és a nemzet előtt
tett esküjüket. A nép a kettő közt libeg, mint
purgatorium és pokol között, s még egyik párt
fél sem hajlott.

Világos tehát, hogy az összes szászok a
Nemere nézetpontjára emelkedett. Azon párt
ugyanis, mely az ó-szászok helyét foglalta el,
határozottan elveti a Tothféle törvényjavaslatot:
épen ugy mint mi! A Wächterfélek handlirozó
pártja pedig nyíltan megtagadta a megyesi
programot és ellene nyilatkozott: épen ugy
mint mi! Kivülök pedig ezen két törvényjavas-
lat a kutyának sem kellett.

A királyföld többi nemzetiségei pedig rég
Nemerepártiak. Barátságos és tapintatos politi-
kánknak köszönhetni nagyrészt, hogy román
atyánkfiai nagy többsége hazafias tényleges po-
litikát követve az országgyűléshez intézett s jog-
egyenlőséget igénylő feliratában az uniót köz-
vetve elismerte. A passivisták is megegyeznek
velünk annyiban, hogy szász privilegiumokról
mitsem akarnak tudni. A nemszász németek
(nem rég közölt) programja egészen megegyez
a mienkkel s e két szóból áll: teljes jogegyen-
lőség. Ezek tudják, hogy nyelvek s nemzetisé-
gök a magyar alkotmányosságban belől nincsenek
veszélyeztetve. A királyföld magyarjai végre e
kérdésben kivétel nélkül vallják a „Nemere“
jogegyenlőségi programját.

Sőt a haza minden törvényhatóságai, az
egész sajtó és az egész nemzet e tekintet-
ben általánosan Nemerepárti: nyilatkozván a
jogegyenlőség mellett és a királyföld különál-
lása ellen.

Nincs tehát lehetőség többé, miszerint az
említett 2 törvényjavaslat egyike irányadó le-
hetne a királyföld rendezésénél. Nem tekintve
a királyföld nemzetiségeit, nem az egész ma-
gyar nemzetet s hangulatának kifejezését, a
hazai sajtót: a kormánynak csupán a szászok
iránti jó indulatból — vagy ha tetszik: fé-
lelemből — okvetlen el kell állania mindkét
szóban forgó törvényjavaslatról. Ha a megyesi

programot pártolja, akkor meggyül a baja
Wächterékkal, kik azon nevezetes felfedezésre
jöttek, hogy a királyföldön nem csak szászok
lagnak; ha pedig magáévá tenné a Toth Vilmos-
féle javaslatot, — mely iránt tudomásunk szerint
a volt belügyértől semmi kötelezettséget nem
vállalt — akkor megérhetjük, hogy a S. D. W.
és csaholó echoja a „Kr. Z.“ alliance-ot köt-
nek Bismarckkal s a barbar magyar nemzetet
eltörlik a földszínéről, mint valami modok-in-
diánokat.

Ha tehát kormányunknak a királyföld rende-
zésénél egyedüli elve a szászok igényeit
teljesen kielégíteni, akkor egészen Neme-
repártinak kell lenni és az egyik szász pártnak
okvetlen halálos megsértésének elkerülése végett
velünk együtt a teljes jogegyenlőséget kell
elvtül elfogadni. Majd bele nyugosznak ebbe a
szászok is, ha nem marad semmi kovász, mely
őket mindentéle felkelésekre és duczolódásokra
gerjeszse.

Ha a dolgot pedig komolyan hazafini, al-
kotmányos és magyar nemzeti szempontból te-
kintjük, akkor rég ki van mondva az ítélet a
királyföld önállóságára!

413—1873. tanf. sz.

Néptanítói póttanfolyam Brassóban.

1] F. évi július és augusztus hónapokban
Brassóban néptanítói póttanfolyam rendeztetik Brassóban ál-
lomásban lévő néptanítók részére 6 héten át.
Résztevők 60 kr. napidíjjal láttatnak el a kir-
kincstár által.

Részt venni kívánók jelentsék be szándé-
kukat ezen tanfelügyelőségél május utolsó napja
előtt, röviden megemlítvén, hogy rendszeres tor-
nászati oktatásban részesültek-e: hol, mikor és
mennyiben. Későbbi jeletkezések nem fogadtat-
nak el.

2) F. évi augusztus és szeptember hónapok
folytán rendes hatheti póttanfolyam rendeztetik
állomásban lévő néptanítók részére, esetleg ma-
gyar, német és román nyelven.

A magyar és német nyelvű mindenesetre
Brassóban, a román nyelvű vagy Brassóban, vagy
Fogarásban.

Résztevők 60 kr. napidíjjal lesznek ellátva
a kir. kincstárból.

Részt vehetnek állomásban lévő néptanítók
a) ha még nem voltak ilyen póttanfolyamon,
vagy ha csak egy ízben voltak;

b) a kik már egynél több póttanfolyamon
részt vettek, azok is jelentkezhetnek és esetleg föl is
lesznek véve; mindenesetre fejezzék ki azonban
jelentésükben, hogy minő tantárgyakban való
gyarapodás tekintetéből, általában mily okból ki-
válnak most is részt venni.

Legyen kifejezve minden román néptanító
jelentésében, hogy Brassóban, vagy Fogarasban
óhajt-e inkább megjeleni.

És legyen kifejezve általában minden jelen-
tésben, hogy az illető mely nyelven értheti meg
az előadásokat.

Ezen rendes póttanfolyamra nézve a beje-
lentési határidő f. évi június 10-e. Azontul je-
lentkezések nem fogadtatnak el.

Mindkét póttanfolyamra csak meghatározott
számu egyéneket lehetvén fölvennem, mindazok,
a kik fölvetetnek, értesítettni fognak hatóságaik
és a vidéki hirlapok útján; azon alkalommal
egyszersmind mindkét póttanfolyam kezdetének
napját is tudtul adom.

Néptanítók, a kik egyszersmind szabadsá-
golt állományu honvédek, — csak azon esetben

mentesítettnek a póttanfolyam tekintetéből a köteles honvédegykorlatok alól, ha ezen tekintetből még egyszer sem voltak mentesítve.

Az ilyenek jelöljék meg jelentésükben ezen minőségüket.

Brassó, 1873. április 28.

Felső-Fejérmegye, Brassó és Fogarasvidék tanfelügyelősége.

Háromszék felirata, a székelység elszegényedése tárgyában.

Nagyméltóságú gróf, magyar királyi belügyminiszter ur!

Még mult év május 2-ről 9358. szám alatt kiadott és ugyan azon év november 9-ről 43.119. szám alatt megszüretett ebbeli magas és valóban atyai leiratára, melyben a nép fokenkénti elszegényedése okainak leplezetlen felfejtésére és annak lehető meggátolására alkalmasnak látszó eszközök javaslatba hozatalára hivatunk fel, van szerencsénk azokat a következőkben terjeszteni elő:

1. Hogy nálunk az elszegényedés általánosan elterjedt, — s ennek következtében a kivándorlás is fokenként szaporodott — ez oly szomorú tény, melyet fájdalom! naponta súlyosabban vagyunk kénytelenek érezni, és melynek számos okairól míg egész emlékiratot lehetne készíteni, most egyelőre meg kell elégednünk ezen okok főbbjeinek felsorolásával, — s melyek míg egytelől a 4°/_o-beli harcok által előidézett anyagi veszteség és pusztítások következtése és a forradalom után rögtön bekövetkezett s addigi jogállapotainkat merőben felforgató idegen kormányzati rendszerben keresendő, mely szívós kitartással kényszeríté közéletünköt oly törvények közötti mozgásra, melyek hazai sajátságainkkal, szokásainkkal, százados törvényeinkkel merőben ellentétben állván: mint védteleneket dobott ismeretlen törvények még ismeretlenebb kezelőinek martalékául.

A régi jogviszonyok kapcsának felbontása a nyomasztó adórendszer, a pénz, hitel és kereskedelem hiánya — a kizárólag mezei gazdaságtól élő vidékeinket csoda-é ha elszegényíté és e szegényedés lejtőjére kényszerítve, többé magának megállapodást nem szerkeszthetett. De a mezei gazdaság az is, hogy bár jogi viszonyaink javultak, de jóllétünk fejlesztésére nem történt semmi.

A mezei gazdaság lévén most is általános és kizárólagos foglalkozása népünknek, az idő folytán eldarablódtott birtok, — a hangya szorgalom daczára, melyet annak felvirágoztatására minden lakója székünknek kifejt — különösen az utóbbi évek elemi csapásait nem bírható el.

Birtokviszonyaink a telekkönyvezéssel csak most kezdtek rendeztetni, és ennek hiányában hitelünk nem volt — de ha lett volna is — nem volt pénz.

És jaj azon gazdának, ki az alig 4°/_o-ot jövedelmező birtokára 25—30-tól 40—50 százalékos pénzt kénytelen kölcsönözni és azt is ha kap, kap oly rövid időre, hogy tönkretjütása bizonyos. — És még is kénytelen a gazda ily uzsorásokhoz folyamodni, mert nincsenek semminemű pénztintézetek, bankjaink vagy takarékpéntáraink, honnan kétségtelen hiteli egyének méltányos kamatra kaphatnának pénzt, mely által nem csak gazdaságokat segíthetnék föl, hanem az ipar és kereskedelemnek is némi lendületet adhatnának.

Ott vannak érdeink, köszöntelepeink, vas- és réz-érceink, melyeknek becseréteke milliókat képvisel, de jelenlegi jövedelme nem fedezi azon összeget, a mennyit az államnak adójában fizetni kell. S hol virágozó gyáraknak kellene lenni, — ott a legkezdetlegesebb fűrészmalmok vannak, melyeknek legtöbbje csak akkor munkálkodik, midőn a tavaszi hóvíztől megdagadnak a hegyi patakok.

És még is érdeink pusztulnak, mert a mindennapi szükség rá kényszeríti a lakosságot, minden tekintet nélkül a jövedőre, azon neméhez folyamodni a jövedelem szerzésének, miből leghamarabb csinálhatni pénzt — és ez okon mindenféle faiparczikkek rendszer nélkül pusztítottatnak érdeink.

E viszonyok teszik azt, hogy Háromszék dus földjén a birtokos míg évről évre ha élni tud is, — de a birtoktalan munkás nép, a gazdasági időszak végeztével a félévig tartó téli évszakra kénytelen idegen országba menni ki, hogy magának élelmet szerezzen.

Ezek lévén röviden elősorolva vidékünk lakossága elszegényedésének főbb okai, melyek más kisebb és mellék körülményekkel összefolyván az idők hosszú során át, már annyira berágódtak székely nemzetünk testébe: miszerint csak gyors hathatóság az, mely a végső elszegényedést megakadályoztathatja.

És hogy ezen gyorsathatóság segély mindennek előtt a pénzsükséglet híz némi fedezésében állhat, ez, Nagyméltóságú ur ur! azt véljük, hogy minden kétségen kívül v:

De ösmerve az álltartás szorult körülményeit, ennek segélyét csariban esdenők, mennyiben némi anyagi segély: a magas kormány szellemileg nyujtana támogat hatna buzditólag oda, hogy részvénytársulatok népbankok és takarékpéntárak létesítettének.

(Vége ezik.)

Brassó, 1873. május 1 én

Megérkezett az éltejus. Egész várost körül övedző, elég tiszta sétátérkizöldült. Polgári és katonai rendből mivel és fi tömeg gyönyörködteti a szemet. Összhangzó zene teti a bút és bánatot.

E mind jól van eddők kedvesek a szem és fülnek.

De boszantja a szenfelzavarja a vért székely leányaink tömeges lánczsatbani léhaskodása — különösen zene alkalmával letlen magokviselete.

Én tisztelem a törvénlötti egyenlőséget, de nem a sétatérít.

Mindig boszant, valayszor látom, hogy a sétatér egyik során megy töbrdemjelekkel ékesített katonatiszt, mivel nők társasában, és éppen ezen sor mellett soron vezet a székelyszolgálot nemcsak karonfogva, hanem egészen átnybolva — nem akarom kimondani miféle foglalkozás — szeretője.

Ezt még el lehetne izni, ha ennyiből állana a tréfa.

De a mivel nők szeeit boszantó ölegetéseket, helytelenkedéseket elnézni sem lehet.

Nem egyszer történt, így az egyik sor nyugpadján pihenő mivel nők, a sembe lévő nyugpadon pihenők rendetlen ölegetéseit nem nézhetvén: ott hagyták ülőhelyeit.

A mivel közönség, s székely szülők ohajtásainak tenne rendőrségünk eleget, s ezek mellett székely leányaink veszteni kezdett lecsületeket állítaná helyre; ha bár a nyilvános sétatérre meglátna nappal azt: mit az utcákon, kapuk előtti üléseken, utcai kutak körül, néptelen sikátorokban, város körülvő falak s kapuk közt meg nem láthat — éjszaka.

A lapok tömvék a szászok kiváltáságos követeléseivel. Brassóról ezt mondani nem lehet. Itt nincs kiváltáság. Nincs születés, rang, értelem, vagyonosodás miatt megkülönböztetés. Itt ugy összeolvadtunk, hogy egymás közt megkülönböztetést nem tehetünk.

Itt megtérünk egy sétatérre undorító koldulókkal, cigánykereket hányó, csak nem meztelen cigány purdékka, csoportonként szerelmeskedő különbféle kutya-fajokkal.

Itt nem félhetnek székely szolgálóink, hogy illetlen magokviseleteért ki — vagy csak hogy rendre is utasítottassanak.

A brassói rendőség türelme kiapadhatlan!

Hogy több ezerre menő, szülői szem és felügyelet alól menekült székely leányaink rózsaszín arczajok, tüzes szemei, ép egészsége, jól megtermett testalkotok, fürge mozdulatok az ezerekre menő nőtlének, s nem is nőstülhetők szemeit megszurták: nem csodálom, annyival inkább nem, mivel „könnyü Katát tánczba vinné, ha ő is akar.“

De ohajtanám, hogy a szemszurással érődnék el a „Ne tovább!“

A szorosabb összefüzést, vagy a mostaninak csak fentartását is én mint székely ember éppen nem ohajtom. —

A városi mivel közönség, a székely szülők, székely leányaink érdekeért: ajánlom ez ügyet ns. Brassó város nagyon is béke tűrő rendőri hivatala beces figyelmebe.

F. J.

XV-ik közlemény a székely pályadíj ügyről.

A mély hazafiúi érzés megható példájával kezdem közleményemet.

Al-torjai birtokos régi székely katonatiszt Benkő Dénes ur azon nyilatkozattal küldött be Székely János k.-vásárhelyi ev. ref. pap ur által egy régi tallért, hogy az kevés ugyan, de szives adomány; sokszor kedvetlen körülmények között sem tudott — ugymond — attól megválni, de most a szent célra örömmel adja, s azt kívánja, legyen a megírandó székely történet minden székely család házában oly becsben és jól megőrzött, mint az volt hosszú évek során át az ő kezei közt.

Erre igazán elmondhatni ama közmondást: arany-jó szívnek ezüst adománya! Az isten éltesse! az ily lelki öreg hazafiakat soká. Vajha átlátnálának szívök indultait ifju utódaikra!

Mező-Szengyelből özvegy Mátéfy Pálné urnó Balázs Antal ur által két forintot küldött be. Köszönöm mind kettőnek a szives ügypártolást.

Gróf Kálnoky Dénes háromszéki főkirálybíró urtól lekötelező sorokat kaptam, melyekben ugy nyilatkozik, hogy a pályadíjra gyűjtés célját nagybecsű nemzeti törekvésnek tartja, értesít arról, hogy a közelebbi mult képviselő bizottsági gyűlésben azt előterjesztvén, egész Háromszéken gyűjtést rendeltetett el, az iverk szétküldettek, az alkirálybíró erélyesen fog eljárni; reméli, hogy Háromszék ez ügy pártolásában nem fog más székely törvényhatóságok után maradni. . . . Szivesen üdvözlöm a reményt, mely egy lelkes törvényhatóság honszereteten, egy kitűnő aristocrata és főkirálybíró szaván alapul.

Kézdi Szent-Lélekről plébános Györffy Lajos ur 3 forintot küldött be ama nyilatkozattal, hogy a székely Történet megírása eszméjét egész lélekkel pártolja, valamint egy másik paptársától, szárazpataki lelkész Damokos Ferencz urtól is 2 frt., a remélt siker elérésének szives óhajtasával. Én is óhajtom mindkét ügytársamnak a Salomoni évek leg hosszabbra terjedő sorát, s azt, hogy a székely Történetet majd olvasva, örömeit ifju lélekkel élvezhessék.

Tarsaly Gábor ur, Aranyosszék főjegyzője érdekesen írja le levelében, hogy a székely nemzeti Történet eszméje hazafias részvétet s élénk érdeklődést költött azon nemes szék fiaiban is; szolgáljon bizonyosságul — ugymond — küldeménye, mit Felvinczen lakó tisztviselő társai az ő egyszerű felszólítására készséggel irtak alá. Csekély az, jegyzi meg beküldő ur, de kevés fizetési honfiak, önmaguktól vonva meg, adják a hazai tudományosság ügyének. Az adakozók így következnek: Magyarai Pál 1 frt., Tarsaly Gábor 2 frt., Gál Zsigmond 1 frt., Létay Lajos 1 frt., Mátyás György 1 frt., Nádudvari László 1 frt., Kail (ker. neve olvasatlan) 1 frt., Mészáros István 1 frt., Kónya Daniel 30 kr., Kovács Károly 50 kr., Komjátszegi Lajos 1 frt., Magyarai György 1 frt., Richter Károly 1 frt., Rend Dénes 50 kr., Szabó Mihály 50 kr., Létay Károly 1 frt., Szegesvári László 1 frt., együtt 16 frt. E felett — így végződik a levél — az alkirálybírói hivatal is intézkedett erélyes gyűjtés iránt; ez uton is kétségkívül szép összeg kerülend be. Fogadják köszönetemet a szives gyűjtésért.

Maros-Vásárhelyről ismét egy tekintélyes összeget vettem kir. táblai rendes bíró Endes Gábor tisztelt hazánkfiától. Örvend — írja levelében — hogy alkalma nyílt a székely nemzet ügyének — a mi közhazai ügy — szolgálhatni; megjegyzi, hogy későre is kapta a megbízatást, köre is csak a királyi táblára terjed ki, melynek személyzetéből már sokan mások ivére irtak volt; de a mit tehetett, megtett, gyűjtését küldi, a munkát koszoruzza siker — szivesen kívánja — teremje meg az azon gyümölcsöket, miket a székely nemzet és hazai tudományosság töle vár. Ivén a következő honfiak adakoztak: b. Apor Károly 20 frt., Kabos László 10 frt., Sándor János 10 frt., Dózsa Miklós 10 frt., Pogány Károly 6 frt., Szolga Miklós 5 frt., Elekes Pál 5 frt., Tribus Antal 5 frt., Gruz István 5 frt., Dézsi Farkas 5 frt., Gyarmathy Samu 3 frt., Szász Róbert 3 frt., Csiky Gyula 3 frt., b. Apor Zoltán 2 frt. 50 kr., Vajda Simon 2 frt., dr. Székely József 2 frt., Dózsa Károly 1 frt., Raff Károly 1 frt., Soós Kálmán 1 frt., Varga György 1 frt., Sándor Lajos 1 frt., Jakab János 1 frt., Kozma Gyula 50 krt., Rosnyai Ferencz 50 krt., Schneider József 2 frt., Sánta Károly 2 frt., Ferencz Károly 5 frt., Endes Gábor 5 frt., együtt 117 frt. 50 krt. Szép áldozat, melylyel a törvényes kir. tábla a székely nép előtt kedvességet szerez, s a nemzeti célt hathatósan mozdítja elő. — Maros-Vásárhely eljárása történeti multjához méltó, megmutatta hogy e kérdés nagy fontosságát ismeri, ismételt áldozataival erős lendületet adott a pályadíj ügyének. Köszönöm Endes kir. táblai bíró urnak sikeres fáradozását, az elnök és bíró uraknak a szép példaadást.

Alsó-Fejérmegyéből Török Bálint ur volt szives gyűjtő ivet kérni, hogy Enyeden és vidékén pártolókat szerezzen, hogy ők is lefessék — ugymond — honfiui tartozásukat. Örömmel küldöttem ismeretlen létemre is; mert még eddig onnan e célra nincs közrejárulás. Egyébiránt — írja tisztelt barátunk — hogy a székely Történetnek ott is számtalan barátja van, a kik élénk figyelemmel kísérik a lapok e tárgy közlését, örvendenek a gyors gyarapodáson, s ő épen azért kért felhatalmazási ivet, hogy bizonyithassák nemzeti hü érületjüket. Azt is írja tisztelt ügybarátunk, hogy

